

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνήχεια.

Ἐπὶ τῶν πρὸς βορρᾶν προπόδων τῆς Ῥοδόπης, αἵτινες ἐκτείνονται πρὸς τὴν ἀναπεπταμένην καὶ εὐρείαν πεδιάδα τῆς Φιλιππουπόλεως, θαυμάσιον καὶ ῥωμαντικώτατον τοπίον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ ὁδοιπόρου.

Δένδρα βαθύσκια, ἄρθρα καὶ κρυσταλλώδη ὕδατα, ὧν ἐν γένει πλουσιωτάτη εἶναι ἡ Ῥοδόπη, γλῶσσαι δὲ ποτε πρασινίζουσαι καὶ ὄσπερ ἀπὸ πνέων ἕγειαν καὶ ῥώην, ποιμένα ἀγρῶν καὶ προβάτων, παικίλλοντα τὴν μελαγχολικὴν ἡρεμίαν καὶ μονοτονίαν τῆς φύσεως, καθιστῶσι τὴν αὐτόθι διαμονὴν εὐάρεστον.

Ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ ὄροπέδιου ὑψοῦται λευκὰ οὐρα ἡ μικρὰ μονὴ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἧτις ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀγαθοῦ καὶ φιλοκαλοῦ ἡγουμένου, εὐτινος δυστυχῶς μὲ διαφρεύγει τὸ ὄνομα, ἀείποτε παρέχει καταφυγὴν εἰς τοὺς ἐνεκα διαζύγιον λόγων ἀποφεύγοντας τὴν ταραχὴν καὶ τὸ πολυμέριμον τῆς πόλεως.

Ἐκεῖ, καίτοι ἡ ὥρα τοῦ ἔτους δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς ἐξοχὴν, ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον κατόπιν τῆς σκηνῆς, ἣν ἀφῆλθῆμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος ὀσμυρανοῦ μετέβη εἰς τὴν ἰδικὴν του. Μὴ κατορθώσας νὰ σκεφθῆ κατ' ὄλην τὴν ἐκτασιν ἐπὶ τοῦ γεγονότος, οὐδὲ νὰναμετρήσῃ τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς του καὶ τὴν δυσχερίαν, ἐν ἣ ἀκουσίως περιεπλέχθη, εὐρισκόμενος μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Καλήλ, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του ἐνεκα τοῦ παραδόξου τῆς σκηνῆς, κατόπιν ἐσυλλογίσθη εἰς ποῖον λαβύρινθον ἐβρίσθη, χωρὶς νὰ ἐννοῆ καὶ αὐτὸς πῶς.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος τις ἐν τῇ θέσει του, πιθανῶς θὰ ἐκαλακεῖτο, ἀνευρίσκων ἐν ἑαυτῷ τοσαύτην γοητίδα ἐπὶ ῥεῖαν, ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἴσως ἴσως ὀλίπεπειράτο νὰ ὠφελθῆ αὐτῆς, περιφρονῶν ἠθικὴν καὶ καθήκοντα. Ἄλλ' ὁ ζωγράφος, ἀνατραφεὶς ἐν αὐστηρότητι ἠθῶν, περὶ αὐθεντοῦ ἄλλου ἐσυλλογίσθη ἢ πῶς νὰπαλλαγῆ αὐτῆς. Ἐὰν θέλετε μάλιστα, ἐμέμφοτο καὶ τὴν τοιαύτην εὐνοίαν τῆς τύχης του!

Μυρίας ἔκαμε σκέψεις καὶ ἔλαθεν ἀποφάσεις, ἀλλ' εὐρίσκειν ἀπάσας χειροτέρας τὴν μίαν τῆς ἄλλης.

Νὰ διακόψῃ τὰς πρὸς τὴν τουρκικὴν ταύτην οἰκομένειαν φιλικὰς σχέσεις; Ἄλλὰ θὰ ἤρωτάτο περὶ τοῦ αἰτίου, καὶ δὲν εὐρίσκει τί νὰποκριθῆ.

Νὰ ἐξακολουθῆ φοιτῶν παρ' αὐτῆ ἀλλὰ προσπαθῶν νὰποφεύγῃ τὴν συνάντησιν τῆς μητρὸς; Ἄλλὰ θὰ διήγειρε τὴν ἀγρίαν αὐτῆς ζηλοτυπίαν, καὶ πιθανῶς θὰ ἐνέβαλλεν εἰς κίνδυνον τὴν προσφιλῆ Καληλιέ.

Ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν ἀποφάσεων εὐρε θεραπείαν προσωρινήν, τὴν ἐπὶ χρόνον τινὰ ἀπουσίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς πόλεως καθ' ἣν ἤλπιζε νὰ εὐρῆ ἄλλην ριζικὴν. Τοῦτο σκεφθεὶς, προέβη εἰς τὴν ἀμυσσον αὐτοῦ ἐκτέλεσιν.

— Ἄς ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶπεν. Εἶναι χειμῶν, ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ θέλητρά του. Ἡ μὲν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εἶναι τόσον εὐχάριστος! Ἄλλως τε δέ, καὶ ἐγὼ ἀμαρτωλὸς καὶ ὑπὸ παθῶν χειμαζόμενος, ἐρείλω νὰ μετανοήσω· ἄς γείνω λοιπὸν καλόγηρος, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον μόνον καιρὸν.

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Εὐρεν ἄμα ξαν, ἔλαθε μὲν ἑαυτοῦ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, μὴ λησμονήσας καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰς πυξίδας καὶ τοὺς χρωστήρας, μετὰ ὁδοιπορῶν δὲ δύο ὥρων περίπου εὐρίσκειτο ἐν Βοδνηναῖς, ὁπόθεν, παραλαβὼν ἡμίονον διὰ τὸ δύσβατον τῆς ὁδοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὴν μονὴν, γενόμενος δεκτὸς μετ' εὐμενείας πολλῆς.

Ὁ ἡγούμενος παρεχώρησεν αὐτῷ δωμάτιον εἰς τινὰ τῶν γωνιῶν τῆς μονῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τῶν παραθύρων τὰ μὲν ἐβλῆσκον πρὸς τὴν λευκὴν ἐκ τῆς χιῶνος πεδιάδα, τὰ δ' ἄλλα πρὸς ἀπότομον καὶ ἀπορῶγα τοῦ ὄρους βράχον.

Τάχιστα διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῆ καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας καὶ τῆ βοήθειᾳ ὑπῆρέτου τῆς μονῆς κατέστησε τὸν κλογοδικὸν τοῦ θάλαμον κομψὸν ἐνδιαίτημα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἰσοβίως ἀπεφάσισε νὰ διαμῆνῃ ἐκεῖ, διότι οὐδεὶς ἤμελλεν. Ἀνήρτησέ τινος τῶν προσφιλεστάτων αὐτῷ εἰκόνα ἐπὶ τῶν τοίχων, κατέταξε μικρὰν βιβλιοθήκην, ἔστησε τὸν ὀκρίδαντά του, ἠτοίμασε τὰ χρώματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΛΗΣ

* ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Κύριε ἀξιωματικέ, ἐπιτρέψτε μοι νὰ σᾶς τὸ εἶπω· σεῖς ἐπολεμήσατε καλῶς καὶ μετὰ τῶν στρατιωτῶν σας ὑπάρχουσι καὶ γενναῖοι, ἀλλ' ὑπάρχουσι ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἀναν-

δροὶ!—Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγένετο ὠχρὸς, ἐφάνη τρέμων ὅλος ὡσεὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἀκολούθως στρεφόμενος πρὸς ὀμίλον τινὰ στρατιωτῶν, αἰσχροῦς κατὰ τὴν μάχην προσενεχθέντων ἀνεκραύγασε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίας, ἐμποιησάσης ἡμῖν οἶκτον καὶ φρίκην.

— ὦ! ἀτιμοὶ!

Ἡ κυρία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας.

«Ἀνάνδρως προσηνέχθησαν καὶ ὡς ἀνάνδρους τοὺς μετεχειρίσθησαν. Οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν ἀνά δύο ἐν τῷ μέσῳ δύο στοίχων ἰππέων καὶ τοὺς ὠδήγησαν διὰ τῶν ἀγρῶν, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς ν' ἀκολουθῶσι τὸ βᾶδισμα τῶν ἰππῶν καὶ ἡπειλοῦν, ἐπροπηλάκιζον, ἐπετίθεντο μετὰ τῶν ἰππῶν κατὰ τῶν παραπονουμένων. Ἐὸ ἀπόσπασμα περὶ λύχνων ἀφ' ἑσθῆθεν εἰς τὴν πόλιν * * *, φαντάσθητε δὲ εἰς οἶαν κατάστασιν. Καὶ ὁμῶς εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης πόλεως, ἧτις ἦτο ἡμετέρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστήνων ἐκείνων πολιτῶν, οἵτινες ἤδη ἐγίνωσκον πῶς ἐληξεν ἡ μάχη καὶ ἤρχοντο πρὸς ἀπάντησιν τῶν αἰχμαλώτων μὲ συντετριμμένην καρδίαν καὶ τὰ ὄμματα ἐρυθρὰ ἐκ τῶν δακρύων, εἰς ἐκείνας τὰς ὁδοὺς οἱ ἄθλιοι ἐξετέλεσαν τὴν τελευταίαν, τὴν αἰσχροτέραν, τὴν βδελυρωτέραν αὐτῶν δειλίαν. Ὅντες εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν νικητῶν, κατάκοποι, βράχενδυτοὶ, πελιάνον ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν τραυμάτων, μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ ἀναιδεῖς αὐτοὶ . . . ἐψάλλον!»

Ἡ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα ἐποίησαν κίνημα φρίκης.

«Ἐψάλλον ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρός, ἴσως ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι διέφευγον τοὺς μέλλοντας κινδύνους τοῦ πολέμου, ἴσως ὅπως ἐπίδειξωσιν ὅτι αὐτοὺς ὀλίγον ἔμελλεν ἂν ἐνικήθησαν, ἴσως δὲ καὶ ὅπως προσελκύσωσι τοὺς ἐχθρούς. Οἱ ἐχθροὶ ἐμειδίωσαν περιφρονητικῶς, οἱ πολῖται ἐστράφησαν ὀπίσω ἀγανακτοῦντες, οἱ δὲ αἰχμαλῶτοι ἀξιωματικοὶ ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον. Εἷς τούτων μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ πλέον ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς συνοδείας καὶ τὸν παρεκάλεσεν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος ὅλων